

Chương thứ 29

ĐỘC CÔNG HOẠT TỬ THI

Cung cách của Âm Dương Nhị Quái xuất kinh, gọi là hấp thu tử khí để luyện Độc Công Hoạt Tử Thi thật là tàn độc.

Hai tay vươn trào, thoạt nhìn thì rõ ràng là xuất lực để ngăn đỡ đối đầu với bất kỳ kinh lực nào do những nhân vật võ lâm nhằm vào chúng, nhưng khi có cơ hội, gặp phải kẻ có bản lĩnh kém cỏi hơn, Âm Dương Nhị Quái liền dùng chính ngọn trào đó để phát huy hấp kinh, giữ chặt đối phương dính một phần thân thể vào tâm trào của chúng.

Như Mạnh Đạt Nhân đang mục kích, tả trào của Dương Quái Huỳnh lão đại đang hấp giữ ngay hậu tâm một đệ tử Cái Bang.

Gã này lập tức bật thét lên :

- A... a... a...

Tiếng kêu thoạt đầu còn lớn, đủ để gây kinh động cho mọi người. Nhưng chỉ một vài chớp mắt sau đó, tiếng kêu của kẻ xấu số yếu ớt dần, cùng với đôi mục quang đang độ tinh nhanh cũng chuyển sang mờ tối, chứng tỏ thần trí của kẻ đó đang lúc lìa xa thân thể.

Đến lúc này, khi việc hấp thu tử khí đã hoàn thành, Dương Quái Huỳnh lão đại vừa cười vang dội vừa vung mạnh tả trào, chấn bay kẻ xấu số vào một nhân vật nào khác cũng vừa vận lao đến định giải nguy cho nạn nhân :

- Ha ... ha... ! Người vội vàng làm gì ? Lão phu cũng đâu muốn giữ mãi tử thi này ? Trả cho người đó !

Vù...

Người vừa lao đến do không nỡ để kinh lực bản thân quật vào bằng hữu, đành thu kinh về và vươn tay đón đỡ nạn nhân.

Chỉ đến lúc này, người vừa đón đỡ bằng hữu mới nhận chân một sự thật, rằng nạn nhân đã hồn phi phách tán, thể trạng suy kiệt và chỉ cần một chấn động nhỏ cũng đủ làm nạn nhân hồn lìa khỏi xác.

Và chấn động đó là do Dương Quái Huỳnh lão đại tạo ra lúc lão hất nạn nhân về phía người vừa lao đến.

Lão cười sảng sặc, nhả thêm một kinh vào ngay hậu tâm nạn nhân :

- Người đón đỡ y, phải chăng người sợ bằng hữu người phải chịu đòn đau ? Vậy người làm cách nào giữ sinh mạng bằng hữu người vẹn toàn với một chưởng này của lão phu ? Ha... ha...

Vù...

Mới đây nạn nhân ra, giờ tiếp tục nhả thêm một kinh, hành vi của Dương Quái quá nhanh khiến người tiếp trợ vô phương phản ứng.

Và khi nhân vật này kịp nghĩ ra một biện pháp nào đó thì kinh của Dương Quái cũng đến lúc lao ập vào hậu tâm nạn nhân.

Bùng !

Với chân kinh này, đương nhiên nạn nhân phải thảm tử. Không những thế còn tác động luôn đến người xuất hiện tiếp trợ, khiến cả hai cứ thế ngã lăn quay.

Huych ! Huych !

Vậy là Dương Quái có cơ hội vung trảo chộp thẳng vào nhân vật nọ.

Và nếu nhân vật nọ thuộc hạng không đủ bản lĩnh, hậu quả xảy ra là nhân vật nọ thế nào cũng chịu chung số phận với kẻ xấu số như đã xảy ra.

Thời may, bằng hữu của nhân vật nọ đã kịp lao đến tiếp ứng, ngăn chặn hành vi tà ác của Dương Quái Huỳnh lão đại.

Tương tự như lão Huỳnh, ở phía bên kia, Âm Quái Trình lão nhị cũng vừa hấp thu xong tử khí của một đệ tử Hoa Sơn. Và khi nhận thấy chương môn Hoa Sơn phá vỡ vào ứng cứu, Trình lão nhị cũng dùng lực chân bay nạn nhân.

- Tử Dương kiếm pháp của phái Hoa Sơn xem ra cũng lợi hại. Nhưng người sao không nhắm vào Trình lão nhị mà lại định loạn kiếm phân thân chính đệ tử người ? Ha... ha...

Mạnh Đạt Nhân đưa mắt nhìn thì thấy Trình lão nhị quả nhiên cố tình đẩy nạn nhân vào vòng kiếm quang do chương môn Hoa Sơn phá thi triển.

Vì không muốn loạn kiếm phân thân chính đệ tử, chương môn Hoa Sơn phá vỡ thu chương về và thuận tay biến thành chiêu khác quật loạn đả vào Âm Quái Trình lão nhị.

Véo...

Do không còn người đón đỡ, nạn nhân của Trình lão nhị phải ngã ập xuống nền đất và không còn sức lực để chi trì.

Lúc ngã, thân thể nạn nhân đương nhiên có chịu một chấn động nhẹ, một lực chấn động mà thường khi chỉ đủ làm cho đau, vị tất đã gây thương tích.

Nhưng với cảnh ngộ lúc này thì khác, nạn nhân đã bị Âm Quái dùng để luyện Độc Công Hoạt Tử Thi, một chấn động nhỏ này vậy là đủ để đưa nạn nhân xuống tận tuyền đài. Một cái chết thoát tướng là phi lý nhưng thực tế vẫn xảy ra và xảy ra trước mắt mọi người.

Chuyện xảy ra nào phải là lâu và chỉ mới đó thôi, người của các phái trước sau đã có sáu mạng biến thành đối tượng cho Âm Dương Nhị Quái hấp thu tử khí luyện Độc Công Hoạt Tử Thi.

Và diễn biến này đủ làm cho mọi người kinh tâm táng đờm.

Đến nỗi đích thân Tiêu bang chủ phải vận lực hô hoán :

- Bằng mọi cách, không ai được đến gần Nhị Quái trong phạm vi một trượng. Chớ để chúng hấp thu tử khí...

Định Tâm sư thái, chương môn phái Nga My cũng lên tiếng đánh động:
- Nam mô a di đà phật ! Đòi với những người đã bị chúng hấp thu tử khí, tốt hơn hết chúng ta đừng để họ nhập thô, cũng phải đề phòng mọi chấn động gây tổn hại cho nạn nhân.

Phương trượng phái Thiếu Lâm, một cao tăng tuy có thừa đức độ nhưng vẫn phải gâm vang :

- Ngã phật từ bi. Âm Dương Nhị Quái quả có cách luyện độc công vừa tà môn bá đạo. Đề đòi lại công đạo cho những ai bị chúng hãm hại, chúng ta phải bắt chúng đền tội. A di đà phật ! Bàn tăng phải đại khai sát giới. Đỡ !
Ào... Ào...

Quần hùng liền thay đổi đấu pháp, lập một vòng vây và từ khoảng cách xấp xỉ một trượng tất cả cùng phát kinh, tung chưởng quạt vào ác ma.

Vù...

Ào...

Dương Quái phải đối đầu với nhị phái chương môn Nga My - Thiếu Lâm cùng với các đệ tử, lão vẫn ngạo mạn buông lời khích nộ :

- Bọn ngươi không dám đến gần, tưởng vậy là an toàn sao ? Hãy xem đây !
Ào...! Ào...!

Cùng lúc đó, Âm Quái Trịnh lão nhị cũng cười sặc sụa :

- Nếu bản lãnh của thất đại phái Trung Nguyên chỉ có thế này, bấy lâu nay gã họ Hà phải dày công sắp đặt mưu kế quả là uổng phí. Chỉ cần Nhị Quái Quan Ngoại cũng đủ thu thập bọn ngươi. Xem chiêu ! Ha... ha...

Ào... ! Ào... !

Nhìn cung cách xuất thủ của Âm Dương Nhị Quái, Mạnh Đạt Nhân vừa động tâm vừa bàng hoàng lo sợ cho mọi người.

Từ cô xa mã chàng bật tung người lao nhanh đến :

- Chư vị hãy mau bé khí, Độc Công Hoạt Tử Thi nhất mực lợi hại đang được Nhị Quái vận dụng. Huỳnh lão tặc ! Đỡ !

Vút !

Vù...

Ngay khi tiếng hô hoán được Mạnh Đạt Nhân cất lên, người của các phái đồng loạt lùi lại và không ít người bật kêu kinh ngạc :

- Quái ! Công phu của chúng sao bốc mùi hôi thối thế này ?

- Nguy tai ! Đó chính là Độc Công Hoạt Tử Thi !

Mạnh Đạt Nhân lao đến kịp lúc và nhả kinh.

Àm... !

Phải đối đầu trở lại với Mạnh Đạt Nhân, Dương Quái gâm thịnh nộ :

- Lại là tiểu tử ngươi được ! Ta giết ngươi trước ! Đỡ !

Ào... Ào...

Mạnh Đạt Nhân với chủ ý đã định, vội lớn tiếng nhắc nhở mọi người

- Độc Công của chúng rất lợi hại, hoặc chư vị tìm cách khác hoặc mau lùi thật xa ! Hãy để chúng cho tạt hạ đối phó. Xem chiêu !

Vù...

Ngay từ đầu, đương nhiên mọi người phải nhận thấy có sự hiện diện của Mạnh Đạt Nhân, nhưng việc chàng liên tay đối địch lại làm cho họ kinh ngạc.

Định Tâm sư thái từ một khoảng cách an toàn so với phạm vi mùi hôi thối có thể lan đến vụt lên tiếng :

- Không phải tiểu thí chủ từng ngậm máu phun người, vu không cho tề phái Nga My sao ? Đừng nghĩ hành vi này có thể khiến tề phái bỏ qua cho tiểu thí chủ ? Nam mô a di đà phật !

Kình lực của chàng đã đến lúc chạm phải chiêu trào của Dương Quái.

Àm !

Tuy có nghe lời thiếu hẳn thiện ý của Định Tâm sư thái nhưng Mạnh Đạt Nhân vẫn bất chấp.

Chàng vừa vận dụng Vạn Quỷ Ảnh công phu vừa tiếp tục hô hoán, kêu gọi quần hùng :

- Chi trì cục diện như thế này là thất sách ! Tiêu bang chủ, chư vị chưởng môn ! Chư vị đều là những người từng trải, kiến văn sâu rộng, hãy mau nghĩ cách, hoặc hóa giải độc công của lợi hại của chúng, hoặc tìm biện pháp khử trừ Âm Dương Nhị Quái.

Vút !

Bóng nhân ảnh của Mạnh Đạt Nhân vụt hóa thành chập chùng những bóng hư ảo, như bóng quỷ từ cõi u linh hiện về.

Điều này khiến cho phương trượng Thiếu Lâm phái thất sắc :

- Nghĩ cách tiêu diệt Âm Dương Nhị Quái, sau đó ai sẽ liệu phương đối phó với tiểu thí chủ là hậu nhân võ truyền của Vạn Biến lão quỷ ? A di đà phật ! Chưởng môn nhị phái Nga My - Thiếu Lâm do hiện giờ đã ở nơi an toàn nên họ mới có thể phát thoại và nói những lời như thế.

Còn Tiêu bang chủ và chưởng môn tam phái Hoa Sơn - Không Động - Điểm Thương do vẫn còn lao đao vất vả với Âm Quái họ Trịnh nên có muốn phát thoại cũng không dám.

Trước tình thế này, Dư vi Hải, một nhân vật Cái Bang mà Mạnh Đạt Nhân từng biết chột hốt hoảng kêu lên :

- Vô Giác đại sư, Định Tâm sư thái. Nhị vị cần phải khẩn trương nghĩ cách. Tề bang chủ và mọi người đâu thể bé khí lâu ? Không khéo sẽ bị Độc Công Hoạt Tử Thi gây phương hại.

Âm Quái bật cười :

- Muốn nghĩ cách ư ? Muộn rồi ! Ha... ha...

Ào...! Ào...!

Àm ! Âm ! Âm !

Độc Lang Trảo của Âm Quái Trịnh lão nhị càng chạm chiêu với chưởng công của đối phương càng có cơ hội phát xuất chiêu Độc Công Hoạt Tử Thi lợi hại.

Và lúc này, Tiêu bang chủ và chương môn ba phái Hoa Sơn - Không Động - Điểm Thương chỉ còn dám đứng xa phát chiêu cảm chừng, nhượng hoàn toàn thể thượng phong cho Trịnh lão nhị Âm Quái.

Diễn biến này càng khiến Dư Vi Hải cuống quýt.

Y vừa lao đến tiếp trợ Tiêu bang chủ vừa hỏi thúc nhị phái chương môn Nga My - Thiếu Lâm :

- Không kịp nữa rồi, nếu nhị vị không cấp thời nghĩ cách đối phó !

Định Tâm sư thái lo lắng thật sự :

- Nam mô a di đà phật ! Đâu còn biện pháp nào khác ngoài việc cúng ta phải vận dụng xa luân chiến ? Vô Giác đại sư ! Bần ni và đại sư...

Phát hiện đầu pháp đánh từ xa của bọn người Tiêu bang chủ càng trở nên vô dụng nếu không có loại công phu đặc dụng, Mạnh Đạt Nhân động tâm, cố tình gọi Định Tâm sư thái :

- Sư hái hãy chú ý lắng nghe. Đây là khẩu quyết có lẽ sư thái đang cần. Và Mạnh Đạt Nhân vừa đọc vừa giảng giải cho Định Tâm sư thái hiểu những gì chàng muốn truyền đạt.

Định Tâm sư thái đang có ý định cùng Vô Giác đại sư đến thay đổi cho bọn người Tiêu bang chủ, là vận dụng thuật xa luân chiến như sư thái vừa đề xuất, những câu nói của Mạnh Đạt Nhân làm sư thái động dung.

Và sau khi nghe xong, Định Tâm sư thái hoàn toàn biến sắc :

- Đây là... đây là...

Mạnh Đạt Nhân vẫn tiếp tục chỉ trì cục diện với Dương Quái Huỳnh lão đại miệng hỏi hả bảo Định Tâm sư thái :

- Đó là những gì tại hạ có thể gọi là thức ngộ. Hy vọng sư thái với bản lãnh chân truyền sẽ hiểu rõ hơn và biết phải vận dụng như thế nào vào tình cảnh lúc này.

Sắc mặt càng lúc càng biến đổi, sau cùng Định Tâm sư thái chỉ biết buông một câu :

- Sự thế thế nào, bần ni sẽ xem xét lại. Còn bây giờ, nam mô a di đà phật, Tiêu bang chủ có thể tạm lui được rồi.

Dứt lời, Định Tâm sư thái và Vô Giác đại sư cùng động thân lao về phía Âm Quái Trịnh lão nhị.

Đến khi đạt khoảng cách vừa đủ, Định Tâm sư thái bất ngờ xạ một tia chỉ kình vào Âm Quái :

- Âm quái ! Đã đến lúc hạ ngục ác ma như ngươi phải đền tội. Đỡ !
Viu...

Tiêu bang chủ được dịp lui về và vội vàng xả hết trọc khí để hớp vào những hơi thanh khí cần thiết.

Tuy vậy, Tiêu bang chủ vẫn phải kinh ngạc kêu lên khi phát hiện tuyệt kỹ Định Tâm sư thái đang thi triển :

- Là Nhất Xạ Chỉ Hoàn, công phu đã thất truyền của phái Nga My ?

Chính lúc này, thanh âm của Mạnh Đạt Nhân lọt vào tai mọi người, kể cả Tiêu bang chủ cũng nghe.

Chàng nói oang oang :

- Kiếm pháp Hoa sơn nếu biết vận dụng vẫn có thể từ xa chế ngự địch nhân. Tại hạ có ý này, mong chương môn Hoa Sơn phái nghe thử.

Đến lượt sắc mặt của chương môn Hoa Sơn phái tuân tự biến đổi, tùy theo lời nói của Mạnh Đạt Nhân càng về sau càng tỏ ra mơ hồ với mọi người. Tuy vậy, ở chương môn Hoa Sơn phái lại không có tí gì mơ hồ. Đã thế, kiếm pháp Tử Dương của nhân vật này càng lúc càng tỏ ra lợi hại khác thường.

Đến nỗi Tiêu bang chủ nhìn thấy cũng kinh tâm hô hoán :

- Sao giống như Tử Dương Tam Tuyệt Kiếm của phái Hoa Sơn đã thất truyền ?

Cứ như thế, Mạnh Đạt Nhân bằng cách này lần lượt chỉ điểm thêm cho chương môn hai phái Không Động, Điem Thương, khiến thân thủ của hai nhân vật này đột ngột tinh tiến.

Vỡ lẽ, Tiêu bang chủ chợt lặng người.

Sau đó tuy vẫn tiếp tục giao đấu và tìm biện pháp khử trừ Nhị Quái Quan Ngoại nhưng Tiêu bang chủ vẫn ngấm ngấm dò xét từng hành vi thái độ của Mạnh Đạt Nhân.

Âm Quái Trinh lão nhị cũng nhận thấy có sự khác biệt về thân thủ của những nhân vật chương môn các phái và sau khi Mạnh Đạt Nhân nhắc nhở từng người.

Âm Quái Trinh lão nhị chợt thịnh nộ :

- Giỏi cho tiểu tử ! Huỳnh lo đại ! Lão không có cách nào làm tiểu tử câm miệng sao ? Lão không thấy tiểu tử đang ngấm ngấm đem sở học Vạn Lưu chỉ điểm cho bọn thôi tha này sao ? Lão phải làm gì đi chứ ?

Dương Quái cười khàn khàn :

- Lão nhị không đoán ra mưu đồ của tiểu tử sao ? Tiểu tử làm như thế chỉ vì muốn bọn vô dụng kia giúp tiểu tử dễ bề đào thoát thôi. Ta nghĩ, chỉ còn mỗi một cách có thể phá hủy mưu đồ của tiểu tử. Nào, lão nhị, Độc Công Hoạt Tử Thi của bọn ta vẫn còn một cách để vận dụng phải không ? Vậy còn chờ gì nữa ? Ha... ha...

Thủ pháp của Dương Quái Huỳnh lão đại lập tức thay đổi. Cùng với song trảo quật ra vùn vụt, khiến mùi hôi thối Độc Công Hoạt Tử Thi càng lúc càng xông ra nực nồng, tràng cười của lão cũng được tuôn ra không ngớt. Và như Mạnh Đạt Nhân vừa có nhận định, tràng cười của Dương Quái không chỉ là tràng cười suông.

Trái lại, lão càng cười càng làm cho Độc Công Hoạt Tử Thi có cơ hội phát tán ra mãnh liệt hơn.

Ở phía bên kia, Âm Quái Trịnh lão nhị cũng bật lên tràng cười, lập tức có tiếng niệm phật của Vô Giác đại sư và Định Tâm sư thái vang lên hoảng loạn :

- A di đà phật ! Mọi người phải cẩn trọng hơn. Nhị Quái như đang dùng Âm Công Phát Tán Độc Công.

- Nam mô a di đà phật ! Đệ tử các phái cần phải lùi xa hơn nữa. Không những bé khí mà còn phải bé cả thính lực.

Và Mạnh Đạt Nhân càng thêm lo ngại khi nghe Âm Dương Nhị Quái đột ngột rống lên :

- Muốn lùi xa hơn nữa ? Muốn rồi ! Ha... ha...

- Ha... ha... ! Phen này bọn võ lâm Trung Nguyên các người ắt phải biết Nhị Quái Quan Ngoại lợi hại như thế nào. Chẳng phải bọn người từng nói, thiên ngoại hữu thiên và nhân ngoại hữu nhân sao ? Đâu phải chỉ có võ lâm thất đại phái các người mới có tuyệt kỹ bí truyền để tha hồ hô phong hoán vũ ? Hôm nay bọn người đừng mong thoát khỏi Âm Công Hoạt Độc của bọn ta. Ha... ha...

Chính lúc này, nếu không phải cùng một lúc thì lần lượt có nhiều tiếng kêu bi thảm của đệ tử các phái vang lên :

- Ôi chao ! Sư phụ...

- Nguy tai ! Toàn thân của ta sao lại... Hự !

- A ! Độc Công ? Chúng ta bị vương phải Độc Công rồi. A... a...

Mạnh Đạt Nhân phần nộ, chột gầm lên vang dội :

- Nhị quái các người quả độc ác khôn lường. Hành vi của các người thật đáng căm phẫn. Hãy xem đây !

Vận dụng đến tận cùng công phu Vạn Quỷ Ảnh, muôn ngàn bóng nhân ảnh của Mạnh Đạt Nhân lập tức vây kín mỗi phương vị của Nhị Quái Quan Ngoại.

Thân thủ của chàng vậy là làm cho Nhị Quái hoa mắt, chúng nhìn đâu cũng thấy có bóng nhân ảnh của Mạnh Đạt Nhân chực chờ.

Cả hai thêm động nộ :

- Tiểu tử muốn chết thật sao ? Nếu không phải lão già họ Hà hết lời căn dặn bọn ta đâu nhân nhượng đến tận bây giờ ?

Lão đại hà tất phải phí lời ! Mau hóa kiếp tiểu tử, cho tiểu tử có cơ hội gặp lại song thân phụ mẫu ở Quỷ Môn Quan.

Và Dương Quái bật quát to :

- Tiểu tử ! Đến lượt người được ta chọn làm đối tượng luyện Độc Công Hoạt Tử Thi ! Đỡ !

Ào... ! Ào... !

Mạnh Đạt Nhân có phần hoang mang, không hiểu sao chúng lại nhắc đến cái chết của song thân phụ mẫu. Tuy thế, vẫn không thay đổi đấu pháp, vẫn tiếp tục làm loạn nhãn quang bọn chúng bằng Vạn Quỷ Ảnh công phu, Mạnh Đạt Nhân chột gọi quân hùng :

- Tại hạ sẽ cầm chân bọn chúng ! Chư vị hãy mau ly khai chôn này ! Nhanh đi !

Vút !

Âm Quái Trinh lão nhị cũng bắt đầu vận dụng hấp lực từ trảo kinh, như Huỳnh lão đại cũng vừa thi triển, cả hai đang bức dồn và quyết biến Mạnh Đạt Nhân thành nạn nhân cho chúng hấp thu tử khí Hoạt Tử Thi. Âm Quái cười sằng sặc :

- Liệu ngươi ngăn chặn được bao lâu, tiểu tử ? Chỉ một lúc nữa thôi ngươi sẽ gặp lại song thân và họ sẽ cho ngươi biết họ đã chết như thế nào! Ha... ha...

Hấp lực của Nhị Quái xuất hiện từ hai phía, tuy không là gì so với muôn ngàn bóng nhân ảnh do Mạnh Đạt Nhân tạo ra.

Thế nhưng, chính hấp lực này lại làm cho thân pháp chàng bị ảnh hưởng. Vạn Quỷ Ảnh công phu của chàng có phần chậm lại, cứ như cước bộ đang bị một lớp vô hình dần dần trói buộc.

Động tâm, trước đây đã một lần Mạnh Đạt Nhân gặp phải tình trạng này, khi bị lớp hấp kinh vô Cực lão nhân vận dụng, Mạnh Đạt Nhân lập tức dừng lại và tự co người theo như thức Nhu Công trong Lương Nghi Nhị Nguyên của phái Võ Đang.

Đột ngột nhìn thấy rõ phương vị của Mạnh Đạt Nhân, từ tiền hậu hai đầu, cả Âm Quái lẫn Dương Quái đều đồng loạt vung trảo thộp vào :

- Sao ngươi không chạy nữa ? Ha... ha...

- Ngươi ngoan ngoãn thế là tốt ! Vĩnh biệt ! Ha... ha ...

Hậu tâm bị song trảo của Âm Quái chỉ một sát na nữa chộp vào, phía chính diện lại bị Dương Quái uy hiếp. Mạnh Đạt Nhân dù đã có chủ ý vẫn cảm thấy rúng động.

Tuy nhiên, với tình thế không còn cách nào kịp thay đổi ý định, Mạnh Đạt Nhân liền cố dịch người, hy vọng thoát khỏi hấp kinh từ hai phía ngay vào lúc tối hậu.

Thân hình chàng từ từ chuội đi trước sắc mặt ngỡ ngàng của Dương Quái đang đứng ngay phía chính diện.

Đúng lúc này, Mạnh Đạt Nhân chợt nghe Dư Vi Hải ở bên ngoài hô hoán :

- Nghĩ ra rồi ! Hòa có thể khắc độc. Sao chúng ta không dựng lên bức tường hòa, ngăn không cho độc khí Độc Công Hoạt Tử Thi lan tỏa ? Chắc chắn đây là kẻ sách hay nhất.

Mạnh Đạt Nhân đang nhìn chăm chăm vào Dương Quái, thấy sắc mặt ngỡ ngàng của lão chợt đổi thành kinh hoàng ngay khi nghe Dư Vi Hải hô hoán.

Tâm cơ máy động, Mạnh Đạt Nhân còn có cảm nhận hấp kinh từ tay Dương Quái như mơ hồ giảm thiểu đi. Không thể chần chờ lâu hơn, chàng bật quát :

- Đi !

Với toàn bộ Nhu Công được vận dụng tận lực, tiếng quát của chàng càng làm cho thân thể vượt thoát mạnh hơn, nhanh hơn.

Vút !

Hành vi của chàng tuy không phải là bất ngờ - vì như vừa nói, Dương Quái có phần ngỡ ngàng do biết chàng đang cố chuội người đi. Nhưng cái thoát của chàng vào lúc tối hậu, vẫn làm cho Âm Dương Nhị Quái bối rối, không kịp trở tay.

Và khi hình bóng chàng chẳng còn, hấp lực từ hai phía, do Âm Dương Nhị Quái tận lực thi triển liên cuốn hút lẫn nhau.

Ào... ! Ào... !

Song trào của Dương Quái bập thẳng vào Âm Quái.

Bùng ! Bùng !

Nhị Quái cùng chao đảo.

Hự ! Hự !

Mạnh Đạt Nhân lập tức quật thẳng một kinh vào thân hình của Nhị Quái lúc này vẫn còn nhập cục.

- Đỡ !

Vù..

Ầm ! Ầm !

Dư Vi Hải bỗng nhiên gào vang :

- Tốt rồi ! Giờ thi cho Nhị Quái vào giữa trận hỏa công. Nhanh lên !

Mạnh Đạt Nhân vội lia mắt nhìn ra, thấy đệ tử các phái bằng cách nào đó đang cầm trên tay mỗi người một nhánh cây khô đã đốt cháy phừng phừng.

Họ đứng thành vòng tròn và đang từ từ thít chặt lại, tạo ra một bức tường lửa tuy vô hại với những ai có bản lãnh cao thâm, nhưng dường như đặc dụng nếu đối phương muốn vận dụng độc khí.

Biện pháp do Dư Vi Hải nghĩ ra quả nhiên kiến hiệu, Mạnh Đạt Nhân chỉ một lúc sơ tâm ngẩn ngui chột nghe Nhị Quái cùng quát :

- Lão đại, chạy !

- Hừ ! Món nợ này rồi bọn thất đại phái các ngươi phải gánh chịu. Đi !

Vút ! Vút !

Nhị Quái lao qua vòng lửa, tiện tay nhặt lấy mỗi tên hai thi thể vẫn còn nóng ấm của những nhân vật vừa bị Độc Công Hoạt Tử Thi của bọn chúng lấy mạng.

Dư Vi Hải giận dữ gầm vang :

- Đuổi theo !

Tiêu bang chủ vội ngăn lại :

- Không được ! Khinh thân pháp của chúng ta không đồng đều, đuổi theo chỉ là lần lượt nạp mạng cho chúng.

Trong khi đó, Mạnh Đạt Nhân thất kinh lao đến một thi thể vừa trúng phải Độc Công Hoạt Tử Thi của Nhị Quái.

Và khi thấy người này quả nhiên đã chết, chàng hốt hoảng lao vội đến cỗ xe.

Vút !

Tiêu bang chủ vẫn ngấm ngấm dò xét chàng vội lao theo. Vút !

Mạnh Đạt Nhân vén rèm xe nhìn vào và thêm thất sắc khi thấy Lôi Đồng và Bạch Quan Nguyệt đã như người chết rồi.

Thật may, Tiêu bang chủ chợt lên tiếng :

- Là một tiểu cô nương ở phái Côn Luân ? Ôi chao, Độc Công Hoạt Tử Thi rồi cũng lấy mạng tiểu liễu đầu.

Rồi cũng lấy mạng ? Câu nói này vô tình cho Mạnh Đạt Nhân biết nàng chưa chết. Và như vậy, do Lôi Đồng cũng bị nhiễm độc cùng một lúc, nếu Bạch Quan Nguyệt chưa chết thì Lôi Đồng cũng chưa chết ?

Thật nhanh, Mạnh Đạt Nhân dùng móng tay tự rạch vào cổ tay.

Soẹt !

Máu huyết chàng từ đó tươm ra.

Một giọt, hai giọt...

Mạnh Đạt Nhân để máu của chàng tuôn tự nhiên vào miệng Bạch Quan Nguyệt và Lôi Đồng.

Sinh khí của cả hai từ từ tái hiện, bắt đầu từ nhịp hô hấp càng lúc càng nghe rõ hơn.

Tiêu bang chủ ngó người :

- Máu của người...

Mạnh Đạt Nhân không nói không rằng, tung mình lên cỗ xe và ra roi giục đôi tuấn mã lao đi.

Tiêu bang chủ tức giận :

- Tiểu tử ngươi dám xem thường ta ? Hừ ! Ta...

Lão bỏ dỡ lời nói và tức tốc đuổi theo cỗ xe.

Hành vi của Tiêu bang chủ vô tình hóa thành một hiệu lệnh ngấm ngấm, quần hùng các võ phái thấy vậy lần lượt lao theo, tạo thành một cảnh quang vừa ngoạn mục vừa kỳ quái.

Một cỗ xe song mã hối hả chạy ở phía trước, một đoàn người rờn rần bám theo sau, và đoạn hậu lại là một cỗ xe song mã do đích thân Định Tâm sư thái điều động.

Tất cả cứ thế lao đi và đi về đâu thì chỉ có mình Mạnh Đạt Nhân tự biết.

***

Hết chương 29